

ELIZABETH RICHARDS

FÖNIX

Dream
válogatás

Ash Fisher azt hiszi, hogy túl van már minden megpróbáltatáson. Eljegyezte Natalie-t, az élet csak jót tartogat számára. De a boldogsága csak addig tart, míg fenyegető látogatást nem tesz nála Tiszta Rózsa, és ultimátumot intéz hozzá: ha nem szavaz Rózsa Törvényére, ami a sötétfajzatokat és a többi másként gondolkodót haláltáborokba gyűjti, megöli Natalie-t. Elsőre egyszerűnek tűnik a döntés, de odadobhatja-e Ash sok millió sötétfajzat életét, hogy megmentse a szerelmét? Ash rögtön megpecsételi Natalie sorsát, amikor nem képes szerelmét feláldozni több millió sötétfajzatért. Ekkor bukkan fel Elijah Theroux, a jóképű bászkettfiú, akit Natalie korábban kimentett az anyja laboratóriumából, ahol Elijah-t kínozták, és kísérleteztek rajta. Az örök az ő mérgéből készítették a halálos Arany Ködöt, ami a Fekete Városban kitört lázadáshoz és Ash Főnixként, a lázadás jelképeként való újjászületéséhez vezetett. Elijah most visszatér, és Ash nem kedveli: nyilvánvaló, hogy Elijah odavan Natalie-ért, és Ash attól fél, hogy Natalie sem közömbös iránta.

A Fekete Város krónikái című trológia rajongói számára a Sötétség Városának lenyűgöző második része.

ELIZABETH RICHARDS

díjnyertes újságíró, aki pályája elején videojátékok értékelésével kereste a kenyerét. Később merész lépésre szánta el magát, útikönyvek írója, szerkesztője lett. És bár gyomra nehezen bírta a tengeribetegséget, óceánjáró utakra specializálódott.

Nagy álma, hogy láthassa a világ tíz vulkánját. Már megvolt a Stromboli, a Vezúv és az Etna. Így csak 7 van hátra. Jelenleg az angliai Buckinghamshire-ben él.

Tudjon meg többet a trilógiáról:

www.officialelizabethrichards.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

„A cselekmény fordulatos és magával ragadó. Egy mindent meghatározó dilemma a közösségi és egyéni érdek között. Létezhet jó döntés?”

VOYA

„Ash és Natalie erősek, okosak, és minden erejükkel felül akarnak kerekedni az ellenségeiken. A jók és a rosszak közötti folytonos harcot lélegzetelállító akciójelenetekkel és erőteljes történetvezetéssel ábrázolja az író. Az izgalmas befejezés elolvasása után a rajongók alig várják majd a következő részt.”

BOOKLIST

„A más fajok, a politika, a háború és a biológiai fegyverek állandó menekülésre készítetik Asht és Natalie-t. Lehet, hogy azok, akikről azt hiszik, hogy ismerik őket, ellenük fordulnak, és a súlyos félreértések azzal fenyegetnek, hogy elválasztják őket.”

LIBRARY MEDIA CONNECTION

„A Sötétség Városának lebilincselő folytatása éppen olyan magával ragadó, élvezetes és érzelemmel teli, mint az első kötet.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

ELIZABETH RICHARDS

FÖNIX

1.

ASH

EGY GŐZHAJTÁSÚ VILLAMOS zötyög mellettem a síneken, és a Fekete Városra boruló szürke égre kormot fúj. Kirázok egy cigarettát a dobozból, a számba dugom, de nem gyújtom meg. A nikotin nem dob úgy fel, mint régebben; valójában semmi sem adja azt a gyönyörűséget, mint a mellkasomban dobogó szív. Csak azért van nálam cigi, hogy elfoglaljam vele a kezemet, amikor ideges vagyok. A kezem kitapintja a kis csomagot a kabátzsebemben, és a gyomrom összerándul.

Végigsétálok az Emelkedőn, a város legszegényebb negyedén, és befordulok a Salak utcába, a város egymáshoz préselt salakkő épületei közé ékelt kis sikátorba. Három fiú játszik az utcán, elállják az utamat. Ketten fa játék kardokkal hadonászva úgy tesznek, mintha őrök lennének. A harmadik fiút kergetik, aki fekete ruhát visel, amelynek az ujján narancssárga szalagok vannak, s ezek futás közben lángként lobognak. Egy pillanat múlva belém villan, hogy ő engem személyesít meg. Elszorul a torkom, míg nézem, ahogy játszik, és az igazi tűzre gondolok, ami végigfutott a karomon, és leégette a húst a csontjaimról...

A fiú tágra nyílt, barna szemét rám mereszti.

– Főnix! – kiált fel.

A gyerekek odaszaladnak hozzám.

– Láttalak a minap a híradóban – meséli Kis Főnix. – Tényleg eltérítetted az örök teherautóit?

– Ühüm – válaszolom, és a meg nem gyújtott cigarettát visszateszem a dobozba.

– És elloptad a gyógyszereket meg az orvosi felszerelést az örök főhadiszállásáról? – faggat tovább.

– Aha.

– Tyűha! – kiáltják kórusban.

A két hónappal ezelőtti zendülés óta az örök kormánya többször is megtalálta a módját, hogy odavágjon nekünk: visszatartották a kórházainkba szánt orvosi felszerelést és a gyógyszereket, vagy nem szállítottak Szint-O-Vért a sötétfajzatok Légió néven ismert gettójába. Az Ember az Egységért, a fajaink egyesítéséért kampányoló lázadó csoporttal együtt dolgoztam, hogy megvédjem a város lakóit. A gyerekek mögött kinyílik egy ház ajtaja, és egy csinos, középkorú, hirtelenszőke hajú nő jelenik meg. Régi konyharuhába törölgeti a kezét. A lázadók néhány gyűlésén már láttam, bár sosem beszéltünk. Azt hiszem, Sallynek hívják.

– Gyertek be most azonnal, fiúk, és hagyjátok békén ezt a fiatalembert – parancsol rájuk.

– Ne már, mamiiii – nyafog Kis Főnix.

– Ne mamizz nekem – tereli be őket a házba.

Félénken rám mosolyog, amikor a gyerekek eltűnnek odabent.

– Őszintén csodálom, amit tett – mondja aztán csendesen. – Szerintem nagy bátorságra vall, hogy szembeszállt Tiszta Rózsával. Talán végre sokaknak bátorságot ad ebben az országban, hogy ugyanezt tegyék.

– Köszönöm – válaszolom, és zavartan megdörzsölöm a tarkómat.

Halványan elpirul. – Nos, sok szerencsét a holnapi népszavazáshoz. Én Rózsa Törvénye ellen fogok szavazni. Vége a háborúnak. Ideje, hogy megbocsássunk egymásnak, és továbblépjünk.

– Nagyra értékelem a támogatását. Viszlát holnap.

A sikátor végén álló kis ház felé indulok, és gyorsan az emeletes épület mögé surranok. A hálószoobaablak – amint reméltem is – nyitva van. Bemászom, és vigyázok, nehogy zajt csapjak, amikor leugrom a földre a túlsó oldalon.

Az apró szoba tele van régi bútorokkal: egy íróasztallal, két ágygal, két fésülködőasztallal és egy szekrénnel. Day térfele példásan rendezett, míg Natalie-én magazinok, cipők és szennyes ruha hever a földön. Az éjjeliszekrényen arcfesték, meg egy kis tartó, amiben szívgyógyszer van, amit az öröktől loptam el, mikor rajtaütöttünk a gyógyszerkészletükön. A rendetlenséget óvatosan kerülgetve jutok el hozzá, és az ágya fölé hajolok. Csak Natalie arca kukkant ki a kézzel varrt steppelt takaró alól, arany fűrtjei szétterülnek a párnán.

– Boldog születésnapot, szőke bombázó – suttogom.

A napfény megcsillan aranyos pilláin, amelyek álmosan megremegnek, majd felnyílnak.

– Éppen rólad álmodtam – mondja.

– Remélem, csupa jót – bújok ki a kabátomból.

Megragadja az övemet, és maga mellé húz az ágyra; az ágy fakerete nyikorog kettőnk súlya alatt. Aggódom, hogy Sumrina – Natalie és a nővére, Polly gyámja – meghall minket, de ez a gondolat hamar elillan a fejemből, amikor Natalie az ajkamra nyomja az övét. Minden elolvad, csak mi ketten maradunk, a szívünk egy ütemre ver. A kezem végigsiklik a testén, a puha pamut hálóingen, amíg meg nem érintem selymesen sima lábát. Érzem a vádliján a

kis heget, ahol egy sötétfajzat néhány hónapja megharapta. Natalie hirtelen abbahagyja a csókolózást, és elvörösödve felül, aztán Day ágya felé pillant. Hosszan felsóhajt, amikor rájön, hogy az ágy üres.

– Kínos lett volna – ismeri be.

Nevetek. – Visszafogtam volna magam, ha itt van.

Natalie kétkedően felvonja a szemöldökét.

– Na jó, lehet, hogy nem.

– És ha már kettesben vagyunk... – Játékosan végigsimít az ingemen, aztán kezdi kigombolni.

– Ne, Natalie – fogom meg a csuklóját.

Kicsit elhúzza a száját. – Csak gondoltam, mivel úgyis a születésnapom...

– Tudod, hogy nem tehetem.

– Az orvos szerint szépen gyógyulnak az égési sebeid. Nem próbálnánk meg legalább? Olyan régen nem... – Nem kell befejeznie a mondatot. Két hónapja voltak utoljára együtt. – Szeretlek, Ash. Nem érdekel, hogy nézel ki.

– Akkor azt hiszem, nagy szerencse, hogy olyan nagy kan vagyok – ugratom.

Mosollyal próbálkozik, de a szemébe kiül a csalódás.

– Kívánlak – simítom meg gyöngéden az arcát a hüvelykujjammal.

– Tényleg? – suttogja.

– Hát persze. Hidd el, szinte másra sem gondolok.

– Akkor miért nem...?

Megfeszül a testem. *Mert torzszülött vagyok?*

– Bocsáss meg, Ash. Nem akartam erőltetni a dolgot – szabadkozok, amikor megérzi a zavaromat. – Várhatok, nem érdekes az egész. Megbocsátasz?

Ismét megcsókolom. Ezúttal sürgetően, mohón, hogy éreztessem vele, mennyit jelent nekem. Igazán kívánom, istenem, de még

mennyire! Ez egy percig sem volt soha kérdés. Felsőhajt, amikor az agyammal gyöngéden megharapdálom az alsó ajkát.

Elég a félrebeszélésből.

Levetem az ingemet, és a földre hajítom. Lefekszem, és magamra húzom Natalie-t, a szívem vadul kalapál. Most látja először a sebhelyeimet, amióta a félresikerült kivégzésem után kórházba vittek. Az ujjai kíváncsian derítik fel a bőrömet, az érintése pehelykönnyű, ahogy a felsőtestemen a megégett bőr foltjait súrolja. Kicsit összerándulok; a hegek még fájdalmasak.

A hátamon, a nyakamon és a kezemen levő sebhelyek már majdnem eltűntek, és pár hónap múlva a vállamon és a karomon levők sem lesznek már olyan ijesztőek. Bárcsak teljesen begyógyulnának; gyűlölöm, hogy arra a napra emlékeztetnek. De erre hiába várok. Inkább csapkodva és sikoltozva riadok fel éjjelente, és azt hiszem, ég a testem.

– Miért aggódtál annyira, te buta? – suttozja végül Natalie.
– Tényleg azt hitted, hogy elriaszt néhány heg?

– Nem egészen az a srác vagyok, akibe beleszerettél – emlékeztetem.

– Igaz – teszi a kezét gyorsan verő szívemre. – Sokkal jobb. Feláldoztad magad, hogy megments, Ash. Hidd el, ez extra pontokat szerzett neked a barát frontján.

Elvigyorodom. – Akkor a jövőben már elég, ha csak virágot veszek neked.

Nevet.

Gyöngéden a két kezem közé fogom az arcát, ő pedig már nem nevet, a hangulat megváltozott. A tekintetem beissza az arcát, megcsodálom édes kis gödröcskéjét, a szeme kékjét, rózsás ajka szelíd ívét.

A gyomrom összeszorul, amikor rám tör ez a hirtelen pánikszerű érzés, hogy el fogom veszíteni. Ugyanaz az érzés, ami a

keresztre feszítéseem óta kísért. Tiszta Rózsa eddig békén hagyott minket, de vajon meddig lesz így? Megcsókolom, és elhessegetem a sötét gondolatokat.

– Mihez lenne kedved ma, születésnapos? – suttogom az ajkához simulva.

– Ehhez.

– Nekem megfelel.

De a tervünk dugába dől, amikor gyors kopogás hallatszik. Alig van időnk magunkra rántani a takarót, amikor Sumrina, apám és Cékla besereglenek. Cékla idétlenül vigyorog, amikor meglát, arcan rózsaszín, ráncos heg emlékeztet kellemetlenül a robbanásra, ami lerombolta a Határfal egy szakaszát. Sumrina képtelen leplezni a megdöbbenését az égésnyomaim láttán, és halkán azt rebegeti, „az isten szerelmére!”, míg apa csak fáradtan rám pillant, és a homlokán elmélyülnek a ráncok. A haja olyan szürke lett, mint a lelkészi köntöse, és ettől a koránál évtizedekkel idősebbnek látszik. Anya elvesztése feletti gyász, amit a gyilkosság miatti tárgyalásom-elítélésem és a keresztre feszítéseem követett, nyomot hagyott rajta.

– Gondoltam, hogy itt leszel – nyújtja oda az ingemet.

– Csak beszélgettünk Natalie-val – sietek megnyugtató, és sebtében belebújok az ingembe, miközben Natalie még jobban elbújik a takaró alá.

Cékla nevet, aztán gyorsan köhögéssel próbálja palástolni, miközben én ferdén nézek rá.

– Ha jól csalódom, nem vendégségbe jöttetek – fordulok hozzá.

– Bocs, tesó, de várnak a Légióban. Történt egy incidens – válaszolja Cékla, aztán sietve hozzáteszi: – Senki sem halt meg. De biztosan jobb, ha Roach tájékoztat a részletekről.

Összevonom a szemöldökömet. Komoly dologról lehet szó, ha a nagynénjére, Roach-ra, az Ember az Egységért vezetőjére hárítja, hogy elmondja, mi történt.

– Én is kellek? – kérdezi Natalie.

Cékla lesüti a szemét. – Nem, csak Ash.

– Ó! – lombozódik le Natalie.

Megmasszírozom a tarkómat, és Natalie-ra sandítok.

– Semmi gond, Ash – nyugtat meg. – Menj csak, fontos dolgról lehet szó. Találkozunk ma este?

Illedelmes puszit nyomok az arcára, mert nem akarok agyvérzést okozni apámnak.

– Később összefutunk, születnapos – kapom fel a kabátomat.
– Ma este megkapod az ajándékodat.

A zsebembe csúsztatom a kezemet, hogy ellenőrizzem, ott van-e még a csomag, és az idegességtől felkavarodik a gyomrom. A ma este miatt egyszerre fog el az izgalom és a szorongás. Születésnap meglepetéspartit rendezek neki, amit már hetek óta szervezek, de ez nem minden. Ma este kérem meg Natalie kezét.

2.

ASH

VÉGIGMEGYÜNK a Sivár utcán, amin kialvatlan szemű ingázók tartanak munkába. Néhányan odabiccentenek, amikor elmegyünk mellettük. Az üzletek kirakataira, a falakra és a lámpaoszlopokra az Ember az Egységért plakátjait ragasztották, olyan jelszavakkal, mint AHOL NINCS FÉLELEM, OTT NINCS ELNYOMÁSI, EGYESÜLT, KÖZÖS ORSZÁG és SZAVAZZ NEMMEL RÓZSA TÖRVÉNYÉRE! A plakátokon az én fényképem van, ahogy mélabúsan a távolba révedek, és a hátam mögött füst gomolyog: a hamvaiból újjászülető főnix. Roach a Fekete Főnixről Főnixre kurtította a nevemet, mert úgy gondolta, lendületesebben hangzik a reklámokon.

Cékla váratlanul átvág az úton, én meg a gőzhajtású villamosok között cikázva utána sietek.

– Nem úgy volt, hogy a Légióba megyünk? – kérdezem.

– Igen, de van valami a Kéményben, amit előbb meg kell nézned – mondja. – Egy perc az egész.

Átmegyünk az Egyesülés utcán, és a Kéménynek nevezett gyárnegyed felé tartunk, ahol a város legszegényebb polgárai, az ún. munkabakancsok keresik a kenyerüket. Sivár hely, a zajos

salakkő-finomítók mérgező füstöt okádnak az égre, ezzel táplálva a várost állandóan megülő vastag, fekete felhőt.

Az egyetlen színfoltot az épületek tetején elhelyezett gigantikus digitális képernyők jelentik, amelyek megállás nélkül vetítik az SBN, a kormány kezében levő tévécsatorna híreit. A monitorkok villódnak, és egy vonzó, szőke bemondónő, February Fields tűnik fel teltté varázsolt piros ajkával mosolyogva a város minden pontján.

– És most következzen a kormányunk hirdetménye – közli.

Egy szép fiatal fiú és lány tűnik fel, mindketten szőkék és kék szeműek. Alattuk a szöveg: EGY HIT, EGY FAJ, EGY NEMZET A MINDENHATÓJA ALATT. Rózsa már hetek óta vetítetteti ezeket a hirdetéseket, a holnapi népszavazás felvezetéseként. A gyomrom már a gondolatra is összeszorul. Ha elveszítjük a népszavazást, a népem örökre a Határfal mögé szorul. *Csak semmi nyomás.*

A hírműsort hirtelen félbeszakítják, és a képem jelenik meg a képernyőn.

– És most egy hirdetmény a felszabadítóitoktól – jelenti be egy női hang. – Juno Jonesnak, a Fekete Város Hírei vezető riporterének a hangja, aki egyben az Ember az Egységért egyik legmagasabb rangú tagja. Eltorzítottuk a hangját, hogy ne ismerjék fel.

Az utóbbi időben a lázadók – visszavágásképpen Tiszta Rózsa hirdetéseire, a kormánypropaganda csatornáját feltörve – a saját kampányfilmjeiket vetítik. A bejátszott filmben a sötétfajzat gettón sétálok keresztül; egy lerobbant, betegségtől gyötört nyomornegyed, ahol mocsok és szennyvíz borítja az utcákat. Csontsovány sötétfajzat gyerekek nyújtják felém a karjukat, én pedig az öröktől a múlt héten meglovasított teherautókról Szint-O-Vért osztogatok szét. A helyszín változik, most egy zsúfolt kórházban vagyok, ahol gyógyszert osztanak a nővéreknek,

akik a Haragvókat, a halálos C18-as vírussal megfertőzött sötetfajzatokat ápolják. A hirdetés végén a jelszavunk: AHOL NINCS FÉLELEM, OTT NINCS ELNYOMÁS!

A képernyőn ismét a szokásos kormánypropaganda.

– Akkor hát minden kész Natalie ma esti ünnepsére? – kérdezi Cékla, miközben felvezet az egyik salakkőgyár mögött magasodó meredek dombra.

A kezem ismét a zsebemben megbújó csomagra téved. – Azt hiszem – válaszolom.

– Minden a bárkában van. Csak fel kell állítanom. Odáig lesz érte.

– Biztos? Tökéletesnek kell lennie.

– Ne parázz, haver!

A domb tetején egy rövidre nyírt hajú, fiatal, kicsi és törékeny fekete nővel találkozunk, akin a többi gyári munkásra jellemző egyhangú, szürke egyenruha van.

– Bemutatom Freyát, Ash – mondja Cékla. – Nemrég csatlakozott hozzánk az Ember az Egységért Ember Creek-i tagozatától.

Az elmúlt két hónapban országszerte tizenöt új csoportot sikerült szerveznünk, és ezzel több mint ötezerre növeltük a tag-ságunk létszámát, ami napról napra gyarapodik. Tiszta Rózsa erőihez képest ez azért még csak csepp a tengerben, de ígéretes kezdetnek tűnik.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Főnix – mondja Freya.

– Részemről a szerencse. Fekete Város messze esik Ember Creektől – teszem hozzá.

– Szerettem volna az események sűrűjében lenni.

– És mi a helyzet?

– Gyanús mozgást figyeltem meg a salakkőgyárakban – meséli. – Először Ember Creekben tűnt fel, és amikor említettem

Roach-nak, azt mondta, hogy ugyanez van itt is. Így aztán megkért, hogy nézzek utána.

Kérdő tekintetet vetek Céklára. – Miért nem értesültem erről?

Kipirosodik a füle. – Roach nem akart ezzel zavarni, tesó. Gondolta, a népszavazással elég gondod, bajod van, én viszont úgy éreztem, tudni szeretnél róla.

– Kösz. Mi ez a „gyanús mozgás”?

Freya a domb lábánál álló gyárra mutat. Minden elég átlagosnak tűnik: a munkások salakkő briketteket, ezt a lassan égő fűtőanyagot rakják fel a teherautókra; a salakkővel gyárakat, vonatokat és villamosokat fűtenek. Aztán megpillantom őket: három, sötétvörös ruhát viselő férfi lép ki a gyárból. Mind a hárman két méternél magasabbak, bozontos szemöldökűek, ezüstös szemük visszaveri a fényt. Kopaszra van borotválva a fejük, csak középen húzódik egy hosszú, keskeny, prémes taréj.

Hegyifarkasok.

Az egyetlen nép, amit a sötétfajzatok legalább annyira gyűlölnek, mint az öröket, amióta a hegyifarkasok a kormány mellé álltak a háborúban. A legmagasabb hegyifarkason vérvörös frakk-kabát van, és ezüstös hajába emberi fogakat font. Parancsokat pattog a másik kettőnek, aztán visszamegy a gyárba, míg a másik kettő teherautóra száll, és elhajt.

– Minden árut a Hegyifarkas Államba szállítanak – magyarázza Freya.

– Mi van ott, amihez ennyi tüzelőanyag kell? – töprengek.
– Csak ez az egy szállítmány egy egész várost fűthet egy éven át.

– Még nem tudom, de már próbáltam bejutni a főirodába, hogy letöltssem a szállítmányozási munkanaplót – válaszolja. – De nem könnyű. Az irodát fegyveres őrkök vigyázzák, de azért igyekszem.

– Tedd azt! És értesíts a fejleményekről – válaszolom.

Otthagyjuk Freyát, és visszaindulunk a városba. Görcsös fájdalom lüktet a fejemben, az ujjammal masszírozom a halántékomat.

– Jól vagy, haver? – tudakolja Cékla, amikor befordulunk a Városvégbe, abba az utcába, ami párhuzamosan fut a sötétfajzat gettót körülkerítő Határfallal.

Bólintok. – Csak nagy a nyomás rajtam a holnap miatt.

– Minden rendben lesz – pillant Cékla az órájára. – Ideje a bárkához indulnom, és felkészülnöm a ma estére.

Ismét görcsbe szorul a gyomrom.

– Ne aggódj, haver, imádni fogja – nyugtat meg még egyszer.

Cékla átmegy a villamossíneken, én meg továbbmegyek a Városvégen, és nem sokat izgatom magam azon, hogy összefutok-e nyomkövetőkkel – az örök elit katonai szárnyával, akik levadásszák és megölik az elcsavargó sötétfajzatokat –, bár tudom, hogy szemmel tartanak. Ha most megfordulnék, biztos meglátnám az egyik visszataszító emberüket, ahogy besiklik egy sikátorba, és úgy tesz, mintha nem követne. Nem nagy ügy; ha kell, bármikor le tudom rázni őket.

A keresztre feszítésemkor kitört lázadás óta az örök kormánya visszahúzódott a városban. Nem most kell a hatalmukat fitogtatni – „eltaposni a kisembert”, ahogy Roach fogalmaz –, mivel ez csak a mi malmunkra hajtaná a vizet. Tiszta Rózsának vannak is emiatt álmatlan éjszakái. Amikor kiengedtek a kórházból, és váratlanul felkeresett, ennyit el is árult.

A kormány azonban még jelen van, csak éppen titokban tevékenykedik. Azt hírsztelik, hogy a lázadáshoz köthető embereknek néha rejtélyesen nyomuk vész. Nincs bizonyíték, hogy a kormánynak köze van ehhez, ezért nem is tehetünk semmit. De tudunk róla. Ám ennek ellenére folytatjuk a titkos gyűléseinket, a kalózádiós műsorainkat abban a reményben, hogy a

holnapra szükséges támogatást megszerezzük. Őszintén szólva, fogalmam sincs, hogy végződik a holnapi nap. Csak remélni tudom, hogy elég embert sikerült rávennem, hogy Rózsa Törvénye ellen szavazzanak.

Patadobogás zavarja meg a gondolataimat. Sarkon fordulok. Két fekete ló vágtat felém, a patájuk nyomán felkavarodik a macskakövekre telepedő hamu. Egy zárt kocsit húznak, ami lefelé ugrál az egyenetlen úttesten. A betonfalhoz simulok, mielőtt a lovak vontatta kocsi elgázol. A kocsi megáll, egy perccel később nyílik az ajtaja, és Sebastian Eden száll ki.

Egy újfajta nyomkövető egyenruhát visel: lapos, fekete sapka, aminek elején egy rózsambléma van, testhezálló, rövid fekete kabát, feszes fekete nadrág és hozzáillő, térdén felül érő bőr lovaglósizma. Kopaszra nyírt fejével sokkal komorabb látványt nyújt, mint pár hónapja a divatos vörös-fekete egyenruhájában. A mellére rózsza alakú ezüstmedált tűzött, ami a nyomkövető osztagban betöltött magas tiszttségét jelzi. Zöld szeme megvetően villog, és tudom, hogy az én arcomra is hasonló kifejezés ül ki. Sebastian Natalie testőre és barátja volt, és pár hónappal ezelőtt megpróbálta Natalie-t megerőszakolni. Össze is verekedtünk emiatt, és ez robbantotta ki a lázadást, amiben Gregory Thompson megölték, engem pedig végül letartóztattak és a meggyilkolásáért elítéltek.

– Szállj be – parancsol rám.

Felnevetek. – Na persze, majd meg is teszem!

Megrándul a felső ajka, a tekintete a kocsi belsejére villan. Árnyszerű alakot látok, és a nyakamon feláll a szőr.

– Miközben itt beszélünk, az egyik emberem Natalie háza előtt áll – mondja Sebastian halkan. – A te érdeked, hogy beszállj a kocsiba, kölyök.

– Ha egy ujjal is hozzá mersz érni, esküszöm, hogy...

– Mit teszel? – húzza kegyetlen mosolyra a száját. – Meghal, mielőtt odaérsz.

Nem lehetek biztos benne, hogy Sebastian igazat mond-e vagy sem, de nem kockáztathatok. Beszállok a kocsiba.

Megfagy az ereimben a vér, amikor meglátom, ki ül velem szemben.

Tiszta Rózsa.

Fagyos, szürke szemével tanulmányozza az arcomat. Képtelen vagyok uralkodni magamon, és megborzongok. Van valami mélyen felkavaró az arcában, ami megnyúlnak és viaszosnak tetszik. A kocsi kicsit oldalra dől, amikor Sebastian leül a kocsis mellé. Rózsa megkocogtatja a kocsi tetejét, és a hintó elindul. Igyekszem elnyomni páni félelmemet.

– Mit akar? – kérdezem.

– Nem is köszön? – kérdi derűsen.

– Jó napot – mondom. – Mit akar?

A nyelvét végighúzza a felső fogsorán, és hosszan fixíroz. Feszengek ültömben, míg arra várok, hogy megszólaljon.

– Le nem vettem a szemem magáról, Mr. Fisher – mondja végül. – Bevallom, csodálom a kitartását. Bámulatos tulajdonság, ha valaki akkor is ilyen állhatatos, amikor nincs remény a sikerre.

– Gondolom, meg kellene köszönnöm – válaszolom. – De úgy sejtem, nem azért jött ilyen messzire, hogy ezt elmondja. Szóval, mit akar?

– Mindig a lényegre tör, igaz?

– Bámulatos tulajdonságaim egyike – válaszolom.

Előrehajol, mire a bíborvörös bársonytámlához préselődöm.

– Azt *akarom*, Mr. Fisher, hogy holnap Rózsa Törvényére szavazzon – jelenti ki.

– Viccel! – kacagok fel.

– Nem erősségem a humor.

– Mit nem mond – mormolom. – És mi az ördögért tenném ezt?

– Talán emlékszik, hogy amikor legutóbb találkoztunk – mosolyodik el –, hogy azt ígértem, apránként megtöröm magát?

– Homályosan emlékszem valami ilyesmire.

– Nos, ideje, hogy be is váltsam az ígéretemet – mondja. – Ha holnap nem igennel szavaz, akkor elfogom Miss Buchanant.

Megáll a szívverésem.

– És hadd fejezzem ki magam teljesen világosan – folytatja. – Nem ölöm meg azonnal. Az őreim darabokat vágnak majd le belőle, *apránként*, amíg ő nem könyörög a haláláért. Megértette?

Erőtlenül bólintok. – Ne bántsa – suttogom.

– Ez csakis magától függ. – Hidegen rám mosolyog. – Szóval, melyiket választja?

Az ultimátuma ott lebeg közöttünk.

Natalie vagy a népem?

Lenézek a földre, a lábam elé.

Natalie élete cserébe a népem szabadságáért?

– Gondolja csak végig, Mr. Fisher. Hiszem, hogy helyesen dönt.

Ismét megkocogtatja a kocsi tetejét, és a hintó rázkódva megáll. Ajtót nyit, én pedig kiszállok, a hideg levegő meglegyinti a bőrömet.

– Jó napot – mondja, majd hozzáteszi, mintha most jutna az eszébe: – És kívánjon a nevemben nagyon boldog születésnapot Miss Buchanannek. Gondoskodjon róla, hogy ne ez legyen az utolsó.

3.

ASH

TISZTA RÓZSA FENYEGETÉSE cseng a fülemben, miközben a hintó elhajt. Amint befordul a sarkon, lerogyok a járdaszélre, a testem remeg az átéltek miatti izgalomtól.

Azt akarom, Mr. Fisher, hogy holnap Rózsa Törvényére szavazzon.

Valóban végig tudom ezt csinálni?

Megkínozza Natalie-t. Nem hagyhatom, hogy ezt tegye.

De hogy árulhatnám el a népemet? Tudom, hogy egyedül az én szavazatomnak nincs annyi ereje, hogy ne léptessék életbe a szegregációs törvényeket, de az emberek *elvárják*, hogy utat mutassak nekik. Ha Rózsa Törvényére szavazok, azzal mit sugallok az embereknek? Miért kockáztassanak az emberek a sötétfajzatokért, amikor még a lázadás arca sem teszi meg? Elveszítjük a népszavazást, és Tiszta Rózsa egy pisztolylövés nélkül legyőz minket.

Megfordul a fejemben, hogy elmondom Roach-nak, de azonnal elvetem az ötletet. Biztos azt tanácsolná, hogy Rózsa Törvénye ellen szavazzak, és ne törődjek a Natalie-t fenyegető veszéllyel. Neki csak a lázadás számít, a saját unokaöccsét, Céklát is feláldozná, ha szükségesnek érezné. Csodálom az ügy melletti

elkötelezettségét, de azt nem, hogy hajlandó embereket áldozni érte.

Nem tudom, meddig ülök a járdán, de amikor végül felállok, nem érzem a lábamat. Keresek egy nyilvános telefonfülkét, és felhívom Natalie-t.

– Szia – szól bele, amikor felveszi a kagylót.

Lehunyam a szemem, annyira megkönnyebbülök, hogy halom a hangját. – Szia.

– Minden rendben? – kérdezi szórakozottan, miközben a háttérben Day és az öccse, MJ hangosan vitatkoznak valamin.

Nem zúdíthatom ezt a nyakába, elvégre a születésnapja van.

– Ash?

– Minden a legnagyobb rendben – válaszolom. – Figyelj csak, pár perce összefutottam Sebastiannal. Lehet, hogy egy őr áll a házad előtt, szóval légy óvatos.

– Láttam egyet a közelben ólálkodni, de már elment.

A fülke falának támasztom a homlokomat. Szóval Sebastian nem hazudott.

– Mit akart? – kérdezi Natalie.

– Sok szerencsét kívánt holnapra – válaszolom.

– Hát persze! – nevet Natalie. – Jól vagy?

– Igen. Semmi, amiért aggódnod kéne. Később találkozunk.

Leteszem a kagylót, és a Légió felé igyekszem, hogy kiderítsem, mi az az „incidens”, amiről Roach be akar számolni nekem. Nehezek a lépteim; még nem döntöttem el, mihez kezdek holnap.

Húsz perccel később az üres raktárt bámulom, ahol nem is olyan régen még a mennyezetig katonai gépfegyverek és lőszer állt felhalmozva, amit az Ember az Egységért lopott az öröktől. Úgy fest, a kormány elhatározta, hogy visszaveszi.

– Éjjel pucolták ki – jegyzi meg mellettem Roach.

Szürke férfinget visel, amit fekete nadrágjába gyűr, és kopott munkabakancsot. Rasztás haja, melyet nemrégiben festett kékre, karcsú derekáig ér. Logan, az egyik sötétfajzat miniszter áll mellette. Logan inkább mutatós, mint szép, a feltűnő orgonalila szemével és hullámos fekete hajával. Szokott ingerültséggel vegyes büntudatával néz rám. Logan a három bíró egyike, akiket a Bírák Quorumának neveznek, és akik két hónapja tárgyalták az ügyemet, és ítélték halálra. Az ilyesmi feszültté tehet egy munkakapcsolatot.

– Hogy jutottak be az örök a gettóba úgy, hogy senki sem vette észre őket? – kérdezem.

Logan és Roach sokatmondó pillantást váltanak.

– Igen? – sürgetem őket.

– Szerintünk belső munka volt – válaszolja Logan.

– A fenébe – mormolom.

– Gyanús az időzítés, nem gondolod? – kérdezi Roach. – Holnap lesz a népszavazás, és váratlanul nyoma vész minden fegyverünknek.

Beletúrok a hajamba. Hogy az ördögben tartsuk életben a lázadást fegyverek nélkül? Gyanítom, hogy valahogy Tiszta Rózsát kell a lopás mögött sejteni. Egész idő alatt egy kém dolgozott neki a Légión belül. Az időzítés túlságosan szerencsés, hogy véletlen legyen.

– Sigur tud erről?

– Most beszél a többi miniszterrel – válaszolja Logan.

– Nyomozást rendelünk el – teszi hozzá Roach. – De pilanatnyilag nagyon óvatosnak kell lennünk. Megölöm az áruló gazembereket, ha a kezem közé kaparintom őket!

Kilépünk a raktárhelyiségből, és Logan becsukja az ajtót.

– Van egyáltalán fegyverünk? – kérdezem, mialatt végigmegyünk a folyosón.

– Utasítottam a helyetteseket, hogy szedjék össze, amit tudnak – mondja Roach. – De eddig nem jött össze sok, csak pár puská, és elég alkatrész, hogy bombát barkácsoljunk.

– Meg vagyunk lőve, mi? – kérdezem komoran.

– Hát nem valami fényes a helyzet – ért egyet. – Figyelj csak, maradjon ez egyelőre „jó, ha tudjuk” alapon. Hogy ne demoralizálja a népet – fűzi hozzá.

Bólintok. A holnapi népszavazás fényében más sem kellene, mint az, hogy a támogatóink azt hallják, nincs mivel megvédenünk magunkat, ha veszítünk, és az örök értünk jönnek. Tiszta Rózsa fenyegetése fut át az agyamon. Mit tegyek?

A Sigur irodájába vezető ajtó kinyílik, és Juno Jones dugja ki a fejét. Tűzvörös haját sima lófarokba húzta hátra, halványkék szemét salakkő porral rajzolta körül. Illetlenül feszes, fekete bőrnadrágot visel és fehér, fodros nyakú, fűzős blúzt.

– Mintha a hangodat hallottam volna – mondja, és beterel az irodába. – Néhány holnapra szánt reklámfilmeket szeretnék forgatni veled.

– Előlről – mondja egy órával később.

Két beszédet veszünk fel, amiket a holnapi népszavazás után vetítünk le: az egyik egy lelkesítő győzelmi szónoklat, ha minden a tervek szerint alakul, a másik pedig arra az esetre szól, ha mégsem megy jól minden. Az én fülemben mindkettőből a vereség csendül ki, mert tudom, bárhogy is választok holnap, számomra fontos személy vagy személyek szenvedik meg. A kérdés csak az, *ki vagy kik?*

Fészkelődöm a helyemen, próbálok kényelmes helyet találni, de elviselhetetlenül meleg van a kopott Légió Felszabadítási Frontja kabátomban. Feketére festették, hogy menjen az egyenruhámhoz, amit gondosan állítottak össze a lázadók vezetői, hogy

megteremtsék Főnix alakját. Az LFF-kabát a sötétfajzat lázadást jelképezi, míg a fekete nadrág és a bakancs a régi nyomkövető egyenruhámhoz tartozik. Most azonban nem sötétfajzatokra vádászom, hanem a „szabadságra”, legalábbis az egyik jelmondatunk szerint.

Kamerásunk és technikusunk, Stuart, egy tüskés hajú, hóri-horgas ember a hangszintekkel babrál, míg Juno kishúga, Amy hozzám siet, hogy megigazítsa a sminkemet. Ettől is rossz a kedvem. Salakkő porral csíkot festettek az ornyergemre és a szemem köré, hogy Juno szavaival élve „főnixesebben” nézzek ki. Úgy vélte, így könnyebben azonosítanak, amikor a tömegjeleket vesszük fel. Amy dicséretére legyen mondva, jó munkát végez, de akkor is utálok.

Elpirul, miközben salakkő púderrel pamacsolja be az arcomat, a keze könnyű és meleg. Egy évvel fiatalabb nálam, és halványan emlékszem is rá, hogy láttam az iskolában, amikor még oda jártunk. Hónapok óta, azaz amióta csatlakoztunk a lázadáshoz, nem voltunk iskolában, de a szüleink tanítanak minket, amikor csak tudnak, nehogy elmaradjunk a tananyagban. Amy a vörösesbarna hajával és világos, szeplős bőrével nagyon hasonlít Junóra. A csuklójára egy égő fekete virágot tetováltatott, aminek salakrózsa a neve, és ami a lázadás jelképe lett. Cékla tervezte meg. A szín a Fekete Várost jelzi, az égő rózsza pedig azt, hogy eltörjük az örök kormányát... vagy valami ilyesmi. Kikapcsoltam, miközben Cékla elmagyarázta, mi micsoda.

– Sokkal jobban megy – biztat Amy.

– Csapnivaló vagyok – mondom, és megigazítom a mikrofont. – Ne áruld el a nővérednek, de sokkal jobban szeretek kampányanyagot felvenni Jamesszel és Hilaryvel a Tűzmadár rádióban. Ott legalább nem kell sminkelnem magam.

– Nem árulom el a titkodat – mondja mosolyogva.

Mielőtt folytatnánk a felvételt, Sigur vonul be a szobába, jég-re emlékeztetően fehér haja lebeg a válla körül. Laza, bíborszín köntöst visel, amivel eltakarja törékeny szárnyait. Egyik szeme – amire megvakult – tejfehér, míg a másik narancsosan ragyog.

– Bocsássatok meg, de fontos dolgot kell megbeszélnem Ashsel – szakít félbe minket.

Juno igyekszik leplezni a csalódottságát: – Rendben, fejezzük be mára. Azt hiszem, eleget vettünk fel, hogy valamit összeüssünk, bár nem garantálok, hogy sokat érünk vele.

– Biztos, hogy szokás szerint remekmű lesz – mondja Sigur.
– Mire is jutnánk nélküled, Juno?

– Csak a hírnév és a dicsőség vonz – válaszolja.

Nehéz megállapítani, hogy viccel vagy sem. Sosem titkolta, hogy egy nap szeretne televíziós műsorvezetőként dolgozni az országos híradóban. De tudom, hogy még mindig szörnyen érzi magát a tárgyalásomon játszott szerepe miatt; az ő filmfelvétele alapján ítélték el tévesen Gregory Thompson meggyilkolásáért. Azt hiszem, ezzel akar kompenzálni.

Kimegyek Sigur után a folyosóra, és hálás vagyok, hogy megmenekültem.

– Miről akartál velem beszélni? – kérdezem, miközben a sálakkő púdert törlöm az arcomról. – Valamit megtudtál a betőrésről?

– Nem, még az embereket kérdezzük ki. Csak éreztem, hogy meg kell hogy mentselek.

– Kösz – vigyorodom el.

– Van valami, amit viszont szeretnék megmutatni neked – mondja, miközben egy fémlépcsőn lefelé tartunk, és belépünk egy körkörös terembe, ami a barlang közepén van.

Sigur főhadiszállása a régi Fekete Város-i állatkert éjszakai állatok számára fenntartott részlegében van. Valóban tökéletes:

sötét, biztonságos, készen ide szállított személyzeti irodákkal, amelyekben dolgozni lehet, a valamikori állatketrecekben pedig alhatnak is. Természetesen anyám rendezte be ilyen otthonosra, amikor még itt élt, így már nem is olyan, mintha állatkertben lennénk.

Folyosók szövevényében gyalogolunk, mire elérjük Sigur magánlakosztályát. A tágas termet vörösre festették, és fényűző berendezését azok az antik bútorok teszik ki, amelyeket Sigur a háború idején az örök palotáiból mentett ki. A lakosztály nagy részét a kandalló előtt elrendezett kanapék és karosszékek alkotják, a többbit egy nagy ágy foglalja el. Az ágy jobb oldalán egy kis éjjeliszekrény áll, rajta ékszerdoboz, egy kerámiaurna és egy bronz hajkefe, amelynek szőrei közé hosszú, sötét hajszálok tapadnak. Elönt a bánat, mert tudom, hogy anyám hajszájai.

– Hiányzik – mondom csendesen.

– Nekem is – válaszolja. Az éjjeliszekrényhez megy, és felveszi az urnát, amelyben anyám kettős szíve van. A sötétfajzatoknál hagyomány, hogy a haláluk után elteszik emlékebe a vértársuk szívét. – Üres nélküle az élet.

El sem tudom képzelni, milyen lehet egy vértársat elveszíteni. Ismét Tiszta Rózsa jut az eszembe. Mit tegyek? Hogy is választhatnék Natalie és a népem között? *Olyan rossz lenne, ha vesztenénk a népszavazáson?* Igaz, a sötétfajzatok a gettó falai közé szorulnának, de legalább életben maradnának. Ha nem így döntök, Natalie biztosan meghal. Ő a vértársam, Sigur ezt egészen biztosan megérti. Ha tényleg ebben hiszek, miért nem szóltam neki Rózsa ultimátumáról?

Sigur visszatesszi az urnát az éjjeliszekrényre, és elővesz egy fényképet a fiókból. A kezembe adja.

Anyám és a családja van a képen; akkor készült, amikor anyám még tízéves volt. Elmosolyodom. Az elmúlt hetekben

Sigur segített, hogy fokozatosan képet alkothassak a sötétfajzat családomról; fényképeket keresett és leveleket, amelyeket a háború előtt a barátaiknak küldtek. A fényképet egy erdővel benőtt, keskeny völgyszorosban készítették. A fák közötti hasadékokon át egy hegy körvonalai látszanak, hegyes, karomszerű csúccsal. Megfordítom a fényképet. A hátára ezt írták: *Coombe-ék, Árnyak Erdeje, Borostyán-hegy*.

– Ők a nagyszüleim? – kérdezem egy fiatal párra mutatva, akik anyám mellett állnak.

– Igen. Paolo és Maria Coombe-nak hívták őket. És ő Lucinda nénikéd. – Egy fiatalabb sötétfajzat lányra mutat, aki nagyon hasonlít anyámra, csak kerek az arca és rövidebb a haja.

– Ki ez? – mutatok egy szigorú arcú férfira, akinek bal orcáján lila anyajegy van, és aki Paolo mellett áll.

– Nem tudom. Anyád ritkán emlegette a családját – magyarázza, és felvesz egy régi, bőrkötéses naplót az éjjeliszekrényről, aztán odaadja nekem. – De ez talán segít. Anyád naplója. A holmija között találtam elrejtve.

– Elolvastad?

– Nem, mert nem éreztem helyénvalónak – válaszolja. – De biztosra veszem, hogy nem bánná, ha te viszont belenéznél.

Belelapozok, s anyám nagy, kacskaringós kézírását tanulmányozom, ami annyira hasonlít az enyémmre. A lapok közül egy fénykép csúszik ki, és a padlóra esik. Felveszem. Anyám látható rajta a tízes éveinek végén, Lucinda néni és két másik lány társaságában egy lepusztult kisvendéglőben. Az egyik lányon kapucnis köpeny van, és telt vérvörös ajkával, bronzos bőrével és a topázkék szemével egzotikus szépség. A másik lány kerek székének karfáján gubbaszt. A kerek székes lány légies szépség, hatalmas, zöld szeme és vékony szálú szőke haja van.

Pincérnői egyenruhát visel, ebből gondolom, hogy a szüleié lehet a vendéglő, mivel általában családtagok szoktak bennük kiszolgálni. A kép hátoldalán takaros írással ez áll: *T4K. Trákia*.

A padlódeszkákon át kiabálás szűrődik fel: Roach és Logan hangját hallom. Aggodalmasan dugom vissza a fényképeket a naplóba, és lefelé sietünk a bejáráthoz. Amint odaérünk, érzem, hogy nagy baj történt. Sötétfajzatok vesznek körbe valamit, ami a padlón fekszik, és parancsokat kiabálva lázadók futkosnak. A tömegben megpillantom Roach-ot és Logant.

– Ennek a teremtménynek nem lenne szabad itt lennie! Ki engedte be? – harsan fel Logan hangja.

– Hívjon valaki orvost! – kiabál Roach.

Freya fekszik a földön, sötét bőre vértől csillog. Levegőt próbál venni, a lélegzete sípolva tolul ki a száján, sötét szeme vadul és rémülten forog. A mellkasát és a hasát felvágták, kilátszanak a belei, amiket egy mellette guggoló férfi – egy *hegyifarkas* – tart a helyükön.

Erőteljes testalkatú, a húszas évei végén jár, és bozontos szemöldöke eltakarja acélszürke szemét, borotvált fején őszes hajcsík húzódik. Bár guggol, így is látszik, hogy két méternél is magasabb. Füstszerű frakk-kabátot, fekete bőrnadrágot és vasalt orrú bakancsot visel. Megértem Logan veszett dühét. Egy hegyifarkasnak nincs joga itt lenni.

Freyához sietek, és megfogom a kezét. – Mi történt? – kérdezem aggodalmasan.

– A salakkőüzemnél találtam rá – mondja a hegyifarkas. – Az örök rajtakapták, amikor betört a főirodába.

Nehéz lesz a szívem. Figyelmeztetett, hogy komoly erővel őrzik az irodát.

– És *maga* mit keresett a gyárban? – szegezi a kérdést a hegyifarkasnak Sigur; láthatóan gyanakszik.

– Nem csak a lány próbált információt szerezni – feleli a hegyifarkas nyersen. – Fájlokat töltöttem le a számítógépeikről, amikor ez az ostoba lány berontott, és kis híján tönkretett mindent.

Lüktet az agyaram. – Ne merd ostobának nevezni!

Freya eszelős tekintete felém fordul, és mondani akar valamit, de csak vér bugyog fel a torkából. Bármit is kellett volna mondania, semmivé válik utolsó, reszelős lélegzetvételével. A szeme üveges lesz.

Roach utasítja a lázadókat, hogy vigyék át Freya testét a holtasházba. Amikor elviszik, a hegyifarkas feláll, és véres kezét a nadrágjába törli, mielőtt kezet nyújt Sigurnak.

– Rafe Garrick vagyok, az Első Partraszálló Falka vezére – mutatkozik be.

Sigur nem fogadja el a kezét. – Köszönöm, hogy visszahozta nekünk Freyát, Mr. Garrick. Logan majd kikíséri...

– Szerintem ezt látnia kellene – szakítja félbe Garrick, és egy csillogó kék flashdrive-ot vesz elő a zsebéből.

– Mi van rajta? – kérdezem.

– A Hegyifarkas Államban egy új szupergettó vázlatos tervei – válaszolja Garrick.

– Miért épített Tiszta Rózsa egy új gettót? – kérdezem.

– Mert ha holnap megnyeri a népszavazást, a sötétfajzatokat oda akarja szállítani – mondja. – És amint összegyűjtött ott mindenkit, mindegyikükkel végez.

4.

ASH

HARMINC PERCEL KÉSŐBB az összes sötétfajzat miniszter és lázadó összegyűlik a díszteremben, abban az ovális helyiségben, ahol a politikai tanácskozásainkat szoktuk tartani. Logan kényelmetlenül feszeng a mellettem levő széken, és fagyos, orgonalila szemét le sem veszi Garrickről. Két sötétfajzat miniszter ül mellette. Az első egy Pullo nevű férfi, egy Eloka sötétfajzat, akinek ébenfekete haja és ragyogó, fekete szeme van, akárcsak nekem. Mellette Angel ül, egy bíbor szemű, sötét hajú és karmos lábú sötétfajzat, aki finom körömcipőbe préselte a lábát. Időnként hűvös pillantást vetnek rám, és alig bírják leplezni az irántam érzett megvetésüket. Nem minden sötétfajzat értékeli, hogy egy kevertvérű részt vesz a szent gyűlésükön.

Garrick a számítógépasztalba épített nagy, érintőképernyős számítógépbe dugja a flashdrive-ot, és mindenki elhallgat, amikor öt hegyifarkas – három férfi és két nő – jelenik meg a hátsó falon elhelyezett digitális kivetítőn. Az egyik férfit felismerem: ő az a hegyifarkas, akit a gyárban láttam, a vörös frakk-kabátban és az emberi fogakkal kirakott hajdísszel.

– Fülest kaptam, hogy egy hegyifarkas zsoldoscsapat, akiket holdkutyák néven ismernek, nagy mennyiségű salakkövet szállít el Fekete Városból, az Őrök kormányának nevében – kezdi Garrick. – Felébredt bennem a gyanú. Mit művel a kormány? Nem lehet törvényes, ha ezek a gengszterek benne vannak.

– Hasonló aggodalmaink voltak nekünk is – mondja Roach. – Ezért küldtem oda Freyát, hogy nyomozza ki.

– A falkám holdkutyáknak álcázva beszivárgott a gyárba, és sikerült bejutnom a főirodába. – Lenyom egy gombot a számítógépasztalon, és a hátsó fal digitális kivetítőjén megjelenik a salakkő-szállítási napló. – Láthatják, hogy újra meg újra az Alba-hegység neve merül fel.

– A vulkáné? – kérdezi Logan. – De az a környék már évtizedek óta kihalt, amióta csak az Alba vulkánja kitört.

– Úgy van – hagyja rá Garrick. – Így aztán feltörtem az Őrök hálózatát, hogy kiderítsem, miért küldenek olyan sok szállítmányt egy vulkánhoz. És ezt találtam.

A digitális kivetítőn változik a kép, és egészen közletről mutatnak egy hegyvidéki terepet az Őrök Szövetségi Államában. Azonnal észreveszem az ismerős, lapos tetejéről a vulkánt, ami harminc éve a kitörésben vesztette el a csúcsát. A lábánál egy nagy kiterjedésű, városias település, amit olyan fal kerít el, mint a Légió-gettót, de az egész *ezerszer* nagyobb léptékű. A város fölött nagy betűkkel ez áll: A TIZEDIK.

– Akkora, mint egy kisebb állam! – kiáltottam fel.

– Mit gondol, miért hívják a Tizediknek? – kérdezte Garrick.

– Mert ez a Tizedik Állam! – kezdem kapiskálni.

Bólint. – Valójában inkább egy állam az államban, de a név jól cseng.

– Ez még nem bizonyítja, hogy a kormány ki akar irtani minket – mondja Pullo nyersen.

– Egyetértek – csicsereg bele Angel. – Ez csak egy gettó. Nem különbözik a Légiótól, csak nagyobb.

Garrickre pillantok. – Honnan olyan biztos benne, hogy Tiszta Rózsa meg akarja ölni a sötétfajzatokat?

– Nem csak őket – mondja, és elővesz több, BIZALMAS felíratú dokumentumot. – Ezekből a memorandumokból azt szűrtem le, hogy Rózsa az összes tisztátalant...

– Tisztátalant? – ismételi meg Logan.

– Bárkit, aki Rózsa véleménye szerint nem illik bele az Egy Hit, Egy Faj, Egy Nemzet koncepciójába – magyarázza Garrick. – Ebbe tartoznak a sötétfajzatok, a básztetek, az istenkáromlók, a fajgyalázók, a dákok...

– És a hegyifarkasok? – kérdi kihívóan Pullo.

– Bennünket nem említene a dokumentumokban – válaszolja Garrick. – Gondolom, velünk más tervei vannak.

– Akkor meg miért segít nekünk, ha nem fenyegeti veszély? – kérdezi Pullo. – Mit nyer azzal, ha beszámol nekünk a Tizedikről?

Garrick arcán átsuhan a harag. – Csak azért, mert hegyifarkas vagyok, még nem követem engedelmesen Tiszta Rózsa minden szavát és tettét. Véletlenül éppen a lázadás mellett állok.

– Kicsit összezavarodtam – vallja be Logan. – Rózsa Törvénye csak a sötétfajzatok emberektől való különválasztását szabja meg, akkor hát mivel támasztja alá, hogy ezeket is mind koncentrációs táborba küldi?

– A sötétfajzatok csak eszközök – mondja Garrick. – A kormány kihasználja a fajaink közti feszültséget, hogy támogatást szerezzen a szegregációhoz. Amint a törvényt beiktatják, függelékekkel egészíti ki Rózsa Törvényét, amelyben az összes fajt felsorolja...

– És mivel egy már létező törvényhez adja hozzá, nem kell ismét szavazást tartania – fejezi be Sigur. – Bárkit a Tizedikbe küldhet, és ezt teljesen törvényesen teheti.

Felháborodott mormolás a teremben.

– Nem válaszoltál a korábbi kérdésekre – szólalok meg. – Honnan tudod, hogy Rózsa mindannyiunk halálát tervezi?

– Az információgyűjtés során világossá vált számomra, hogy a Tizediket három városra osztják – nyom meg egy gombot, és a térképen világítani kezd a három város.

Mindegyiket határfallal veszik körül, és utak és vasutak bonyolult rendszere köti össze őket. Garrick a legnagyobb várost mutatja, ami könnyen akár ötször nagyobb lehet Fekete Városnál.

– Ezt a várost Primus Egynek hívják. Ez az alaptábor, ahova az újonnan érkezetteket küldik, mielőtt felmérésen esnének át, és átszállítanák őket a Primus Kettőbe vagy Háromba. – A hegytől délre és keletre két kisebb városra mutat. – Vizsgálják a rabok egészségét, korát, fizikai erejét és képességeit. Azokat, akiket munkára alkalmasnak ítélnék, átküldik a Primus Kettőbe, hogy a gyárakban dolgozzanak.

A kivetítőn a kép a Primus Kettőre úszik. Többtucatnyi hatalmas gyárépület tornyosul előttünk.

– Mit gyártanak ezekben az üzemekben? – kérdezi Roach.

– Nem volt időm megszerezni az információt, mert Freya egyszer csak megjelent az örökkel a nyomában – válaszolja Garrick.

– Mi lesz azoknak a sorsa, akik nem tudnak a gyárakban dolgozni? – kérdezi Logan.

Garrick a térképen levő utolsó városra csúsztatja a képet, ami a hegy keleti oldalán terül el. – A Primus Háromba küldik őket.

Egy sor fehér épületre közelít rá, melyek tetejére – akárcsak az orvosi laboratóriumokéra – zöld keresztet festettek. Rettegés lesz úrrá rajtunk.

– Kísérletezni fog rajtunk? – kiáltok fel. – Miért?

– Nem tudom biztosan az okot – válaszolja Garrick. – De a laboratóriumok melletti betonépületek krematóriumok, így

bármit is terveznek, nem hiszik, hogy a kísérleti alanyok túl-
élik.

A rosszullét kerülget.

– Pontosan olyan, mint a Puszta Földön épült koncentrációs
tábor – jegyzi meg Logan.

– Csakhogy ez sokkal nagyobb – mutat rá Garrick. – A Tize-
dikben bármikor egyszerre akár húsz-, harmincmillió rabot is el-
tudnak helyezni.

– Nem hagyhatjuk, hogy Rózsa Törvényét elfogadják holnap
– jelenti ki Sigur.

Egyetértő bólogatások teremszerte.

– De nem kísérli meg Tiszta Rózsa, hogy annak ellenére is
gettóba küldjön minket, hogy veszít a népszavazáson?

– Próbálja csak meg! – kiáltja harciasan Roach. – Egy isten-
verte polgárháború törhet ki, ha az ún. tisztátalanokat a Tizedikbe
küldi, amikor az ország fele a szegregáció *ellen* szavaz.

Végiggondolom, hogy Tiszta Rózsa eljött egészen Fekete Vá-
rosig, hogy megfenyegeessen, és rávegyen, hogy a törvényét támo-
gassam, és erős a gyanúm, hogy Roach-nak igaza van. Ha egy
mód van rá, Rózsa szeretné elkerülni a polgárháborút.

– Akkor ne adjunk esélyt ennek a gazembernek! – üvölti
Roach. – Megnyerjük holnap a népszavazást, igaz?

– Igaz! – visszhangozzák a lázadók.

A teremben kitör a káosz, ahogy az emberek az új fejlemé-
nyeket vitatják, de olyan zsibbadt vagyok, hogy nem is hallom
őket. Ismét a térképre pillantok. Ez az egész sokkal nagyobb
horderejű, mint a népet kiszabadítani a gettókból: a fajunk
és sok más faj életben maradásáról van szó. Mit tegyek hát hol-
nap? Két lehetőség között választhatok: kinek az élete ér többet?
Natalie-é vagy az övém?

Őszintén szólva, nem tudom, hogy válaszoljak erre a kérdésre.

5.

NATALIE

– **HUNYD BE A SZEMED** – parancsol rám Day, ahogy a csatornához közeledünk.

A nap most kezd lemenni Fekete Város felett, és lágy barackrózsaszín fénybe vonja az épületeket. Polly, Day és MJ, Day öccse, valamint kettejük szülei, Michael és Sumrina tartanak velem. Michael MJ kezét fogja, hogy járás közben támogassa. Különös látványt nyújtanak, ahogy egymás mellett mennek, mert MJ kiköpött az apja, ugyanaz a sötét bőr, kifejező, nagy szem és készséges mosoly, csak MJ háta a kyphosisa miatt görbe. Megható, hogy a nővérem is velünk tart; tudom, mennyire utál kilépni az utcára, amióta Tiszta Rózsa megkínozta és elcsúfította.

Eltűnődöm, vajon ilyen kegyetlen lett volna akkor is, ha tudja, hogy Polly a lánya. Polly arcán a hasonlóságot keresem. Ugyanaz a feltűnő, fémesszürke szem, de ezt leszámítva a nővérem egyáltalán nem hasonlít rá. Polly halványan rám mosolyog. Az arcán cikcakkban húzódó hegek dacára is lélegzetelállítóan gyönyörű. Jó boldognak látni. Az elmúlt két hónap Day családjánál jót tett mindkettőnknek. Nehéz volt anya nélkül, de

Sumrina és Michael mindent megtettek, hogy családtagoknak érezzük magunkat.

– Hova megyünk? – kérdezem ugratva, miközben a csatorna melletti ismerős szakaszon haladunk, valahol arrafelé, ahol Ashsel megismerkedtem. Megdobban a szívem, amikor arra a híd alatti véletlen találkozásra gondolok. Tudom, hogy meglepetéspartit szerveztek Cékla bárkájára – a múlt héten Michael elszólta magát –, de belemegyek a játékba, és erősen összeszorítom a szememet, mialatt Day az uszály felé vezet.

– Itt is vagyunk – szólal meg Day.

Tétován kinyújtom a kezem, hogy felsegíthessenek a bárka fedélzetére. Egy hűs, határozott kéz fog meg. A szívemen mintha áram futna végig. *Ash*. Átemel a hajóra, én meg kuncogva dőlök neki.

– Ne kukucskálj – figyelmeztet.

Lágyan megcsókol, amitől kellemes izgalom jár át.

– Most már nézhetek? – kérdezem, amikor bevezet a kabinba.

– Tessék csak – válaszolja.

Kinyitom a szemem, és boldogan sikkantok fel. Cékla színes papírláncokkal és szalagokkal díszítette fel a kabint, és egy kézzel festett transzparens lóg az ablak előtt a felirattal: **BOLDOG TIZENHETEDIK SZÜLETÉSNAPOT!** Mindenki összegyűlt: Ash apja és a volt szobalányom, Martha, Cékla, Roach, Sigur, Amy és Stuart. Amy hozzám fut, és erősen megölel. Mióta beállt a lázadók közé, nagyon közel kerültünk egymáshoz. Még a salakrózsa-toválásunkat is egyszerre csináltattuk.

– Juno késik – mondja Amy. – Behívták a tévéállomásra, valami szenzációs hír miatt, bla-bla-bla. Tudod, hogy van ez a riportereknél.

Elhelyezkedünk a hosszú padokon. Ash és Day közé préselem be magam, és kicsit összerándulok, amikor leülök.

– Fáj még a lábad? – kérdezi Ash.

– Egy kicsit. – Felemelem a lila tüllszoknyámat, és megmutatom a csúnya harapásnyomot, ahonnan a sötétfajzat fiú pár hónapja egy jó darabot kitépett. A seb még most sem gyógyult be teljesen, duzzadt és fájdalmas körülötte a bőr. Megvakarom a pörköt.

– Ne nyúlj hozzá, különben hegesen gyógyul – dorgál meg Day.

– Bocs, *mami* – engedem le a szoknyámat.

– Kezdődjön a buli! – kiáltja Cékla, és összecsapja a kezét. Igyekezett ma este csinosan felöltözni, tiszta inget és fekete nadrágot vett fel, csak a térdén van egy szakadás. Még rendszerint bozontos, barna haját is megfésülte. – Kinek van kedve Szerencse asszonyság Kerekét játszani?

A javaslatát élénk éljenzés fogadja, még Ash apjától is, aki bánatosan elmosolyodik. Bár lelkes, szeret szerencsejátékot játszani. Cékla egy tizenkét küllős kereket tesz az asztal közepére, majd egy edényt minden küllő végére. MJ egy babot dob kilenc edénybe, és pénzt a maradék háromba. Cékla ráteszi az edényekre a fedelet, hogy senki se lássa, mi van bennük, aztán megpörgeti a kereket.

– A születésnapos választ először – mondja Ash, és pusztit nyom az arcomra.

Felnézek rá, és összeszorul a szívem. Izzó tekintetén töprengés fut át. Lesüti hosszú pilláját, mintha el akarná rejteni előlem. Nincs sok időm elemezgetni, mert ismét a játékra kell figyelnem.

Amint körbeforog a kerék, gyorsan leemelem a fedelet az egyik dobozról. Egy fénylő pénzérmét találok. *Igen!* Mindenki odáig van.

– A Szerencse Istennője láthatóan a te oldaladon áll ma este – súgja a fülembe Ash, és odaadja a pénzt.

Lehetetlen összpontosítanom, amikor ilyen közel van hozzám, hús lehelete édesen, mámorítóan legyezi a bőrömet. Vágy ébred bennem, mint egy télen kibomló virág. Eszembe jutnak a ma reggeli együttlétünk pillanatai, és kipirosodott arcomra szorítom a kezemet, hogy lehűtsem a bőröm.

Tíz kört játszunk, és Day nyeri a legtöbb pénzt.

– Nem ér! – mérgelődik MJ. – Day csal!

– Veszíteni tudni kell, fiam – borzolja meg MJ haját Michael.

Day az öccsének adja a nyereményét.

Ashre pillantok, aki szótlanul ül mellettem. Bár közvetlenül mellettem van, mintha fényévekre lenne.

– Mi jár a fejedben? – kérdezem.

Ash kényszeredetten elmosolyodik.

– Minden rendben? – kérdezem hirtelen aggodalommal eltelve.

– Persze.

– Hazudsz.

– Ne beszéljünk róla ma este. Holnap majd elmondom.

– Most mondd el! – követelem. Gyűlölöm a titkokat.

Ash elhúzza a játék közeléből, és amikor négy szemközt maradunk, elmeséli, hogy betörték a Légióba, és elmondja, amit a Tizedikről megtudott. A hír megráz, nekidőlök. Fekete ingén át hallom a szíve egyenletes dobogását. Ezekben az őrült időkben ez az egyetlen hang, ami megnyugtat.

– Hogy sikerült az öröknek az orrunk előtt egy teljesen új államot felépíteniük? – kérdezem.

– A vulkán miatt évek óta senki nem jár arrafelé – magyarázza.

Görcsösen belekapaszkodom Ash fekete ingébe. – Nem hagyhatjuk, hogy ez bekövetkezzen. Mindegy, hogyan, de meg kell állítanunk Tiszta Rózsát.

Ash teste megfeszül. Felnézek rá, de csak újra csókot nyom a homlokomra. Visszamegyünk játszani, de már nincs hozzá kedvünk. Day megérzi a hangulatváltozást.

– Ajándékbontás! – kiáltja Sumrina.

Mindenki az asztal köré gyűlik, és vidáman átadják az ajándékaikat. Mosolygok, pedig más sem jár az eszemben, mint a Tizedik.

Polly bátortalanul átnyújt egy borítékot. Kinyitom, és egy fényképet találok benne, amin Pollyval kisgyerekként állunk, a háttérben anya és apa feszítenek kicsit erőltetetten. Még akkor készült, amikor mind boldogok voltunk együtt, mielőtt apám meghalt, és anyámat bebörtönözték. Bár voltak köztünk nézeteltérések, mindketten nagyon hiányoznak. Magamhoz szorítom Pollyt.

– Nagyon boldoggá tettél! És tökéletesen illik az MJ-től kapott új fényképeretembe. Köszönöm mindenkinek – hálálkodom.

Ash megfogja a kezemet. – Kint szeretném átadni az ajándékomat.

A fedélzeten hűvös, csípős az idő, az égen csillagok ragyognak. Gyönyörű este. Tökéletes. Ash egy kis lépcsőn felvisz az uszály lapos tetejére. Eláll a lélegzetem. A tetőt üveglámpásokkal világították ki, amelyek ezernyi színes fényfoltot vetítenek a lakkozott fára. A lámpások között fehér orchideákat, a kedvenc virágaimat szórták szét. Édes illat lebeg körülöttünk. Szóval ezért kellett korábban lehunynom a szememet?

– Gyönyörű! – sóhajtok fel.

Ash felvesz egy virágot, és odaadja. – Te vagy gyönyörű.

Hirtelen zavartan kuncogok. Egyáltalán nem érzem magam csinosnak, de szeretem, hogy ő annak lát. A nadrágzsebében kutat, és elővesz egy barna papírba csomagolt, piros szalaggal átkötött kis csomagot.

– Nem volt sok pénzem – szabadkozik, amikor átnyújtja.

– Semmi gond. Tudod, hogy nem érdekel az ilyesmi.

Kibontom a szalagot, aztán kinyitom a dobozt, és egy lélegzetelállító medált találok benne. A hagyományos csomós minta, amit tekervényesen véstek bele az aranyba, a szélén valami sötét-fajzat írás. Nagyon régi, és láthatóan értékes.

– Nagyon örülök neki! – kiáltok fel.

– Édesanyámé volt – magyarázza Ash.

Megpróbálom visszaadni. – Túl különleges! Nem fogadhatom el.

– Ő is azt szeretné, ha a tiéd lenne – mondja. – Szeretném, ha elfogadnád.

– Köszönöm – suttogom. Kedves gesztusa meglehet.

Az ujjá a bőrömhöz ér, amikor felteszi a láncot, és a gyönyörűségtől megborzongok. Megfordulok, és megcsókolom, beletúrok selymes, hullámos hajába, ami az ujjam köré göndörödik. Lágyan felnyög, átfogja a derekamat, és magához von.

– Menjünk innen – suttogom, amikor összeér a szánk.

– A születésnapodra jöttünk – válaszolja.

– És?

– Nem lett volna szabad elárulnom – húzódik el tőlem sóhajtván. – De Day tortát sütött neked, és szerintem megöl, ha nem eszel belőle.

Lebiggyesztem az alsó ajkamat, mire Ash felnevet.

– Akkor vissza kellene mennünk a többiekhez – jegyzem meg vonakodva.

– Még nem – mondja csendesén, és újabb dobozt vesz elő a zsebéből. Ez kisebb, mint az első, és gyönyörű, kézzel készített selyempapírba csomagolták.

– Még egy ajándék? – veszem el. – Nem kellett volna...

– Remélem, tetszik – dörgöli a tarkóját.

Aggodalmasan figyel, ahogy kibontom a csomagot. Szétnyitom a selyempapírt, és valami megcsillan.

Nagyot dobban a szívem.

Egy kék briliánsgyűrűt tartok a kezemben.

Felkapom a fejem, kérdő tekintetem rászegezem.

– Tudom, hogy fiatalok vagyunk – mondja lágyan. – De szeretlek, felébresztett szívem minden dobbanásával.

Visszafojtott lélegzettel várom, hogy kimondja.

– Natalie Buchanan, leszel a feleségem?

– Igen, igen! Hozzád megyek feleségül! – sikkantok boldogan.

Az ujjamra húzza a gyűrűt, én meg átkarolom a nyakát, és újra meg újra megcsókolom. Szétárad bennem a boldogság, a szívem akkorára dagad, hogy a végén már azt hiszem, mindjárt felrobban.

– Szeretlek – motyogom két csók között.

– Én is, szőke mindenem – mondja.

Boldogan kacagok, amikor körbeforgat, a hűvös levegő simogatja a bőrömet. Végül letesz, és ismét megcsókol, ezúttal lágyan, lassan, amivel megnyit köztünk valamit, amin át mindent érzek, amit ő is: a szerelmét, az örömét, a boldogságát. Volt már köztünk lélekcseré, de ilyen intenzív még sosem. Könnyek csorognak az arcomon. Végül szétválnak.

– Remélem, a boldogság könnyei! – ugrat, és letörli őket. Bólintok.

Lesietünk, hogy elmondjuk a jó hírt. Amikor belépünk a kabinba, mindenki hallgat, és várakozásteljes arccal néz. Ash szégyenlősen mosolyog rám. Biztos mind tudták!

– Igen? Ne titkolózzatok tovább! – fakad ki Day, amikor senki sem szólal meg.

Megmutatom a gyűrűt, mire éljenzésben törnek ki.

A nők mind körém sereglenek, hogy megcsodálják a gyűrűt, még Polly is, aki párszor el is mosolyodik, míg a férfiak Ash hátát veregetik, és olyasmiket mondanak: „Ügyes voltál” és „Hogy sikerült egy ilyen lányt megcsípned?” Cékla mindenkinek telelti a poharát, aztán magasba emeli a sajátját.

– Ashre és Natalie-ra! Hosszú, boldog életet kívánok nektek! – kiáltja.

– Ashre és Natalie-ra! – visszhangozzák a többiek.

Ashre pillantok, és egy másodpercig aggodalmat látok a tekintetében, de aztán gyorsan lesüti a szemét, és a legszelebb, legszebb mosolyt villantja rám, amit csak életemben láttam. Visszamosolygok, de akaratlanul is elfog a kíváncsiság, miért látszott olyan nyugtalannak. Máris meggondolta volna magát? Á, biztos csak üldözési mániám van! Elhessegetem a gondolatot, és igyekszem élvezni a pillanatot. Majd később kifaggatom.

A buli most már beindult. Mindenki feldobott, táncol és énekel, még Sigur is, akinek – mint most kiderül – fantasztikus hangja van. Pollyt és MJ-t egy hagyományos sötétfajzat dalra tanítja, Ash apja, Harold pedig odajön hozzám, és megölel. Ősz szakálla a bőrömet szúrja, de nem bánom.

– Úgy örülök, hogy a család tagja leszel – mondja. – Még sosem láttam Asht ilyen boldognak.

– Ígérem, hogy a gondját viselem majd.

– Tudom, hogy így lesz.

– Nem aggódsz, hogy elsietjük a dolgot? – kérdezem csendesen.

Szelíden elmosolyodik. – Aggódtam, de Ash meggyőzött, hogy kész elkötelezni magát, és amikor a fiam elhatároz valamit, arról nem lehet lebeszélni.

Könnyedén felkacagok. – Ashre vall!

– Ha kétségeid lennének...

– De nincsenek – válaszolom, és ez igaz is. Fenntartások nélkül megyek hozzá Ashhez. Azok után, hogy két hónappal ezelőtt majdnem elvesztettem, megtanultam, hogy két kézzel kell megragadni a boldogságot, és nem várni a jövőt, ami talán sosem érkezik el.

Harold még egyszer megölel, és a szükségesnél hosszabban szorítom magamhoz, de megérti. Az apám halott, az anyám életfogytig börtönben ül, tehát gyakorlatilag árva vagyok. Amikor majd hozzámegyek Ashhez, Harold az apám lesz. Nagyon megnyugtató gondolat.

Összegyűlünk az asztal körül, amikor Day kihozza a ferde csokoládétortát: trutymós cukormázzal kente be, ami máris kezd lefolyni. A tetején nagy, düledező betűkkel ez áll: **BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT, NA.** A T betűre már nem maradt helye. Imádom! Jó tudni, hogy Day nem mindenben tökéletes.

– Remekmű – jelentem ki.

Day barna szemét forgatja: – Most sütöttem utoljára, ajánlom, hogy élvezd!

– Kívánj valamit – biztat Harold.

Elfújom a gyertyákat, és azt kívánom, hogy holnap jó eredménnyel záruljon a népszavazás.

Day egy-egy tortaszeletet vág mindenkinek, én meg kisurranok a mosdóba, hogy egy pillanatra egyedül lehessek. Vízet locsolok az arcomra, és belenézek a mosdó feletti kis tükörbe. Kipirult az arcom, göndör hajam kicsit kócos lett attól, hogy Ash körbeforgatott, de *boldognak* látszom. Mosolygok. Már éppen elfordulnék, amikor megdermedek. A bal szemem sarka olyan furcsa. Csak a képzeletem játszik velem, vagy egy kicsit sárga? Biztos a rossz megvilágítás teszi.

Amikor visszaérek a többiek közé, már egészen más a hangulat, és látom is, miért. Megérkezett Juno, hosszú, vörös haja

gubancos, az arca rózsás, mintha a munkahelyétől idáig futott volna.

– A tévécsatorna egy órája kapta a hírt. Nemsokára országszerte minden állomás közvetíti majd... – mondja, aztán elhallgat, amikor meglát.

– Mi történt? – kérdezem.

Sumrina odajön hozzám, és megfogja a kezemet.

– Anyádról van szó – mondja.

– Jól van? – kérdezem nyugtalanul.

– Két órája megszökött a börtönből – világosít fel Juno. – Azóta menekül.

